טרה אינקוגניטה

==========

אין בים הזה ישועה ובגלים אין תשובה ובהמיה אין הגיה. החול זורם בין הידיים לעבר הצד האחר והאור נותר באינו, חושף את המרחקים. אני פה רק מפני שאיני שם ושם נפרש במניפה יפנית זנוחה על ארון הלילה, בין חשבונות חשמל, פתקאות ובקבוקי תרופות שלא הביאו מרפא לחיים שהביאו בדיוק עד כאן ולא יותר.

השאיפות לא התגשמו, הזדמנויות שהחמצו הפכו למקהלת כלבי רחוב גסי קול, לטינטום קומי הרודף אותך בשכבך ובקומך בודאות שוא, בהבטחות לרפואה שלמה: הקמע שלצוארך הוא היאוש מהסיפורים, ממוסר ההשכל, מהרלוונטיות של הזמן. חייך בעריסת עיתונים מתחת למרפסת, מחכים לשיפוץ, ליורה, בקיצור ליד שתסלק אותם משם עם התמונות והמילים והאותיות שתתפזרנה ברוח עשינה ומצחינה של רקב בימי.

באיצטדיון אפור וריק הולמים ההדים ביציעים ופתאום דברת אלי, ואף שאיני זוכר מאום אני בטוח שזאת היתה נקודת מפנה, ושהשיבה נסתמה בסימנים של תווי פנים, קצב הליבה, ריקוד החיים שהופך לאהבה, לימי חמסין של חיפושים על האופניים בלי לדעת מה יקרה שאפגוש בך: כשפגשתי בך אמרת לי שלום.

מי מאיץ במילים? מי מתאם נוכחויות להברות? שיודע שאתה שם ושחושב אותך, ובאיזה מונחים? מהיא משוואת ההויה שלא נפתרה מאותו יום ועד עתה, זוחלת בבוך המחזוריות של החיפוש - בלי

אם ובלי אז ועם נתונים לא ברורים המשתנים מתפרקים לגורמי גרמים.

זה התחיל בפלומת שיער שהציתה את התודעה בתזזית של מהירות העור: את העור שלך אני זוכר, לא את המילים שאמרת לי, ולא את התשובה. האור שירצד על ירכך הצית את התודעה ולאחר ששכבה שריפת הקוצים, והדרדרים הפכו לרמץ עולם שהיה ופרח, נעלם בנשיית הציפיה.

מציירי הוילונות

==========

"תגיד לי" אני שומע אותה צועקת, " אתה מקבל עבודות בקבלנות?" ואני מסתובב ומסתכל מהסולם ללמטה, שם היא עומדת בשמלה פרחונית, ואני שואל אותה: "למה את רוצה לדעת?" והיא אומרת לי:"אני רוצה ציור בבית שלי, כזה גדול..." והיא מניחה את הסל עם החסה על המדרכה ומראה לי ביד לבנה כזאתי על הפרסומת של הקולנוע.
אני שם את המכחול בקופסא של המלפפונים, שלא יתייבש, ושואל אותה: "כמה גדול את רוצה?" וחיים קורץ לי מהצד.
"גדול כמו בחיים" היא עונה, ומורידה את היד.
"כמה את נותנת?" אני שואל אותה, וחיים מכסה את הפה שלו בכף היד ומתגלגל מצחוק על המרפסת של הפרסומת של הקולנוע.
"כמה שאתה רוצה, רק שיהיה יפה".
"לי או לך?" אני שואל אותה, והיא מרימה את הסל ורוצה ללכת, אבל אני אומר לה: "רגע גיברת, מה את ממהרת?" ומנגב את הידיים בסמרטוט הטרפנטין ויורד אליה בסולם והיא מניחה את

הסל עם החסה שוב פעם על המדרכה.
אני מסתכל לה בעיניים, ירוקות כאלה, מבריקות אבל לא מחייכות, ומלמעלה אני רואה את הראש של חיים מציץ מהמרפסת של הפירסומת של הקולנוע.
"אז את מי את רוצה שאני אצייר לך?" אני שואל אותה ומסתכל לה ישר בעיניים, והיא אבל משאירה את המבט שלה בעיניים שלי, ואומרת: "כזה גבוה כמו קלרק גייבל אבל עם תלתלים."
"בחליפה?"
"עם חולצה לבנה ומכנסי חקי."
"ואת השפם?"
"תשאיר".
וכשאני עומד אצלה בחדר מול החלון אני שואל אותה:
"אז לצייר לך אותו יושב על הכורסה על הוילון?"
והיא מסתכלת בכה מהצד, כמו חושבת לעצמה ואומרת:
"לא, עומד לפני הארון".
"אבל לצייר אותו בלי הארון על הוילון?" אני שואל אותה.
"בלי," היא עונה, "כי אחרת הארון יזוז כל הזמן מפה לשם".

מות הסילוגיזם

==========

כשהכל ברמה אחת, וכל האיכויות והכמויות חופפות, אז כבר שום דבר לא חשוב. כשהזכרונות זוחלים בלילה לאורך הקירות במסע אלונקות לאין קץ, והאנחות לא מבוא לאביונה, והזכר לא מרמז על פגישה, והגשרים לא מחברים בין גדות ההויה למציאות, שם מת הסילוגיזם.

היו לך הרבה אפשרויות להביא לכך שזה יקרה בינינו. היית יכול לשבת לידי באוטובוס לשוק הפשפשים ורגלך צמודה לרגלי ואינה נרתעת. מנתקת מגע אלא נשענת בחום של בטחון. של ידעה הדדית. בסימטת הילות מתנפנפות בין קדירות נחושת תליות על אנקולים הצמודים לעצרי תריסים של הקומה שאיננה היית יכול לחבוק את גווי בזרועך ולאמר לי: "ראה!" ואחר כך לאורך החוף שנינו בצמד אפיפונים בבריזה.

נושאי האבנים

==========

משאיות פורד פעורות לוע טפסו ביבבת מנועים יגעים במעלה שביל האבק ופועלים בגופיות וקובעי טמבל פרקו מהן בלוקים. את. שצפית ביסודות הנחפרים בין שרשי עצי התפוז החשופים לשמש בריגור-מורטי של חמרה. ניגשת ושאלת אותו: "אתם נוסעים לחדרה?" והוא הסב את ראשו עטוף כפיה מאובקת. תלוי בין ארגז המשאית לנתיב האבק וענה: "לכפר קאסם".

התבנית קובעת את סדר היחידות הצמודות למקומן: כך צומחת עיר בין החולות, ובין הבתים המסויידים והערוגות הנאות יישמע צחוקם של ילדים - צחוק זר המקדם כאב מוכר של אלקטודות גומי כך הנצמדות לרקותיך. של כדור המוות החודר אל ליבו.

קריצת הרוחות

==========

שאני רוח והטיחני בקיר בטון, שם אצנח, משופד בשלד ברזל של עמודים ומוחי מבעבע. ניגר ברפש שלוליות. עשני שם של מודעת אבל לפתחו של בית.

השבן בי שקט בבית
העלטה.
יען כי ימי היו מעטים ומרים,
לא פקדה שמחה את מעוני.
הייתי כאסיר בארצותיך,
חשוק באזיקי הימים.

קרקס החלומות
==========
חשבת שזה ילך לך? שהתנתקות תעזור לך? שטרפי הגורל ירפו?
גורלך - גורלנו...

קווית לבלבל את משוואות הגורל? שפה זה שם והצד הזה זה
הצד השני? חשבת לך שהמעגליות תעזור והקימורים יובילו למקום
בו אובדת דרך ישרים?
קרבנך - קרבננו...

רצית לכבות דליקת קוצים בלטיפה? שנאה בתשוקה?
להמיר בערוות ערבים חובה?
דמך בידנו!

ברוך אתה! אבינו - מלכנו, דרך תלאות הבאת עלינו, בלי
נחמה, ללא חמלה, דרך חתתים, מסלול עינויים, שוואה ומצוקה
בגיא החריגה.

מונטהוידאו

========

לא, זה פשוט, זה נעלם, נשמט כליל מזכרוני. אולי הכל קרה זמן קצר לפני שיצאתי ל... יכול להיות שהכל קרה בסוף שנת 1943: זאת איני יודע. אינני יודע מה עלה... בגורלו, יותר לא שמעתי על כך, לא שמעתי עליו דבר. גם איני יודע היכן... היכן הוא נמצא ביתר הזמן, עד ליום בו קבלתי... שבו המחלקה קבלה את ההוראה לחקור אפשרות מעורבותם של שותפים נוספים למעשה.

השאלות נסבות על החידה שהיא אי אפשרות הסיפור ההסתברותי, אי ודאות קצו של המובן מאליו. אנחנו חיים במרתפי חקירות ועינויינו צומחים במוחות צמאי-תשובה. תשובותינו, פיסות קול בכי וצעקה וריח הבשר החרוך נידף לתחום הנשייה.

כשעיר לעזואל, בלי ידיעה ובלי הכרה והבאה על חטא נשמטת הקרקע ומתקרבת בבעתה דוחקת קץ: ואהבתנו?
גיד נשה.

ספטמבר 2007